НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

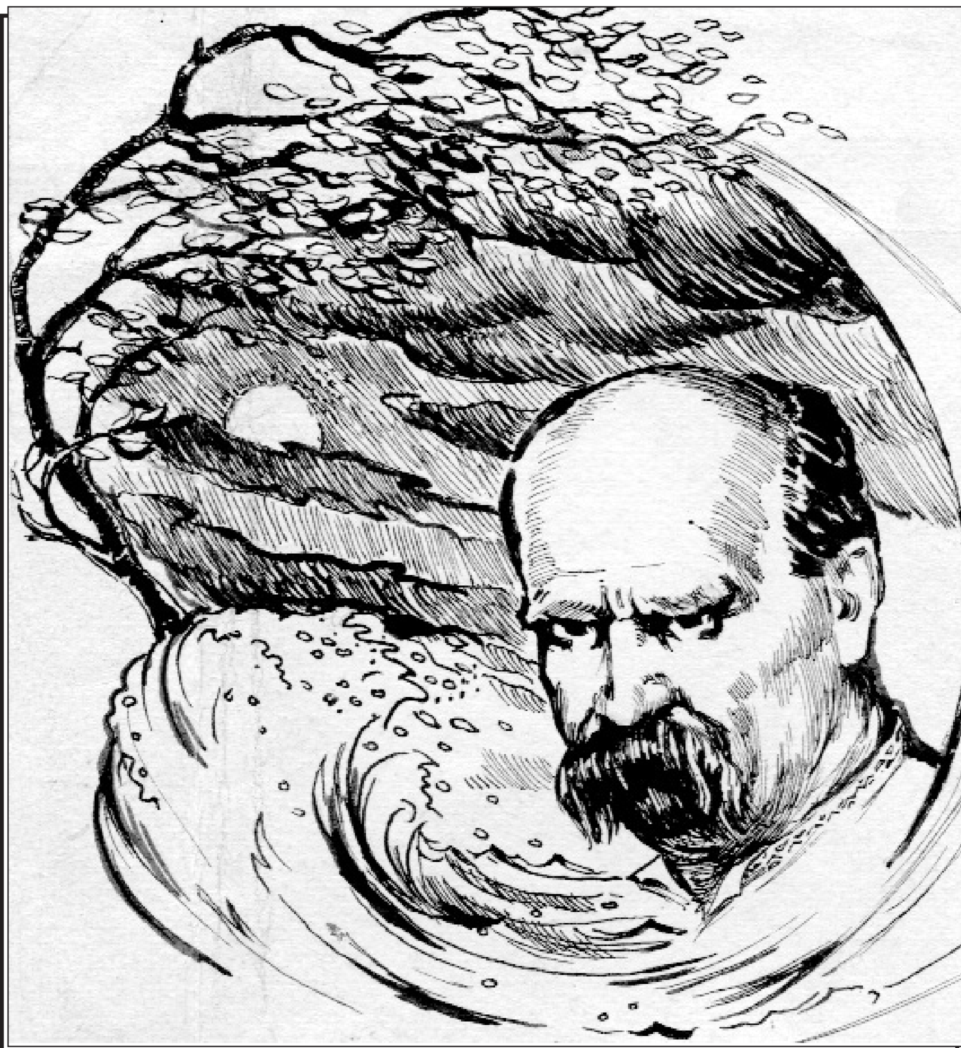
9 березня 2004
№ 9 (20)

e-mail: nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

9 БЕРЕЗНЯ - 190 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

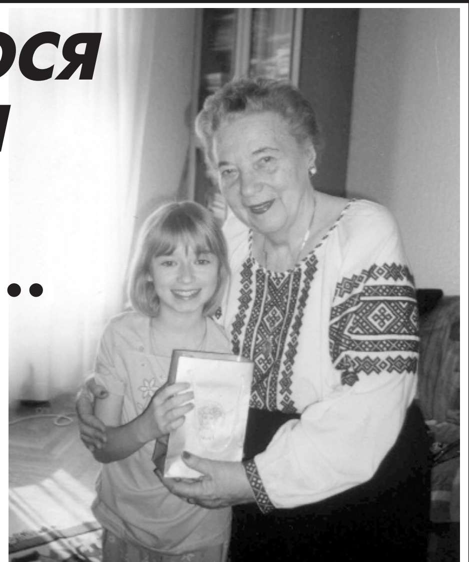

ЄДНАЙМОСЯ ПІД ПРОВОДОМ ТАРАСА!

Здавен біда до України ласа,
Й долає нас, коли ми у сварні.
Єднаймося під проводом Тараса
І заявім біді рішуче "ні!".
Ми довго-довго волю здобували
Й здобули начебто.
Та де вона? Нема.
Допоки не повалені ваали,
На святість сподіватися дарма.
Гетьмани спекулюють на святому
І, молячись на золоте теля,
Готові знову повести сірому
Вкраїну до Вавелю чи Кремля.
Готові знов чужі лизать патинки,
Забули, що про це казав Тарас.
В сварні за першу булаву та ринки,
Сьогоднішнім гетьманам не до нас.
Доведені ми знов до бездоріжжя.
(Агій! на тебе, капосна бідо!).
Колишня наша слава — Запоріжжя –
Уже давно - змосковщене гніздо.
Будівлі щонайкращі, пречудові
Не для культури в нас, не для дітей, -
Це грізні податкові установи,
Готові нас обдерти до костей.
Знов тяжко Терпилишиній Наталці
Над берегами Ворскли чи Дністра:
На заробітки аж до португальців
Біда погнала бідного Петра.
Вже в ріднім краї нам нема роботи,
Зате чужі збивають бариші.
І так - та щораз гірше - буде доти,
Допоки української душі,
Національно свого Вашінгтона
Не діждемось.
А він таки прийде!
Тоді сквернителі святих законів
Від кари не сховаються ніде.
А буде кара всім іскаріотам,
Що злий чужий виконують наказ,
Перевертням і псевдопатріотам,
І тим, що хрестяться лиш напоказ.
То ж, браття, хто свідомий свого роду,
У партію єднаймося одну –
У партію вкраїнського народу –
І виграймо останню вже війну.
Війну за Україну в Україні.
Для того, браття, вже найвищий час!
І хай у цім борінні, у стремлінні
Нам буде першим проводом Тарас!
Віддавна його Слово на сторожі
І нації, і рідної землі.
З Тарасом наша справа переможе,
І щезнуть з України сили злі.
Лише в його озброєні ідею,
Ми здатні лихо розгромити вщент.
І лідер, що найбільш пройметься нею, -
Наш Вашінгтон,
наш справжній Президент.
Гей, браття з Прикарпаття і Донбасу,
Покиньмо міжусобиці дрібні!
Єднаймося під проводом Тараса –
Здобудем кращу долю Вітчині –
Й настануть праведні труди і дні.

Михайло Шалата
малюнок В. Ходакова

ТАК ХОТІЛОСЯ ЗАТРИМАТИ ТЕТИН ЛИСТОЧОК…

Слава Стецько була моєю тіткою, мій батько і пані Слава – рідні брат і сестра.

Про те, що пані Слава існує і є моєю родичкою, я довідалася, коли прочитала в газеті "Молодь України" статтю Віталія Портнікова, який у Мюнхені у 1991 році взяв у пані Слави інтерв'ю. Мама сказала: "Це твоя тітка" …

Тата на той час вже не було в живих, тато помер у 1989 році. Я стала шукати журналіста Віталія Портнікова, від нього довідалася телефон пані Слави в Мюнхені. Коли я туди задзвонила, мені гарною українською мовою відповіли, що пані Слави немає, вона є в Україні, в Києві. Ось така несподіванка. Я попросила про якісь координати чи телефон. І коли їх отримала, боялася дзвонити. Не знала, що скажу людині, про яку я нічого не знаю, ніколи не бачила, може вона й не захоче зі мною говорити?

5 >

7 березня у храмі Вознесіння Господнього селища Тиврів Вінницької області настоятель УПЦ КП отець Богдан відслужив панахиду до першої річниці смерті великої патріотки України Слави Стецько.

Молимо Всевишнього, щоб нагородив її за безмірну любов до українського народу та жертовні звершення задля його свободи.

Павло Мазуренко, голова проводу Тиврівської РО КУН, члени КУН, прихожани

Заходи зі вшанування пам'яті Слави Стецько в день річниці її смерті 12 березня 2004 року

10:00 - Панахида в церкві Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі.
11:00 - Покладання квітів до могили на Байковому кладовищі (біля церкви чекатимуть автобуси).
18:00 - Вечір пам'яті в Київському міському Будинку вчителя (вул. Володимирська, 57).

Оргкомітет

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ…

Вітаю вас, пане редакторе!

Я наразі живий, без склерозу, чого й Вам бажаю. Якось, ще за других совітів, були в наших горах учені туристи – чи то геологи, чи філологи. Прийшли за самогоном, і поки моя стара видобувала його зі сховку, їхній старший партійним голосом повчав, що треба впроваджувати наукову організацію праці – НОП. Якийсь молодий каже мені: „Я поясню, що це таке. У нашій конторі щодня зсувають парами столи, аби, наприклад, Вілен Филимонович сьогодні працював поруч зі Стальною Панкратівною, завтра – з Октябриною Пантелеймонівною і т.д. – в якій комбінації працюватимуть найпродуктивніше." Прибиральниці тьоті Химі набридло щовечора розтягати столи на місця, то вона й каже начальникові: „Навіщо це ви столами совaєте?". А той: „Так ми впроваджуємо НОП!" „Я не знаю, що таке НОП, - відказує Хима, - але добре пам'ятаю, що таке НЕП, коли я в Одесі у тьоті Цілі служила. Так тоді міняли не меблі, а дівчат".

Тепер у нас інакше переставляють. Високопосадовців, хоч би які були нездари або нечисті на руку, пересаджують, як за Брежнєва, - коли завалив один колгосп – ішов у другий, завалив і той – ішов у райвиконком і т. д. Нині так само: ті, що балакали з Кучмою на дивані з Мельниченковим мікрофоном, що працювали на себе, замість на державу, чиї витрати на власні котеджі не набагато менші за бюджет області – всі при посадах, і то неабияких: Кравченко, Бакай, Сенчук, Медведчук, Піскун… Пересаджують їх не туди, де мали б сидіти, а туди, де можна державою керувати. А вони вміють це робити. Ото кадри! Не те, що мій правнук, який каже: дров тобі, діду, нарубаю, а козу доїти не буду – я на те не вчився.

Казав Кравчук, що на нашій політиці тасують ту саму колоду карт. Але не сказав, що карти в тій колоді засмальцьовані, з „собачими вухами" (так говорить мій правнук, той, що миє посуд в Англії), краплені; асів і королів бракує, то замість них грають шістки з сімками. Але головний картяр не міняє колоду: боїться, що, як буде грати чистими, його виженуть з-за стола. Тому й далі перетрясає стару, хоч уже, напевно, мозолі натер. Як говорять дурням у підкидному: не вмієш головою – роби руками. Але тут таке говорити не дозволяють. Ото закрили радіо „Свобода". Нам у селі це не зашкодило: старими „Спідолами" й так слухаємо, а ті, що купили ФМ, тепер мусять або на „тьоплом радіо „Довіра" бздури слухати, або викинути приймачі. Цікаво, чи почнуть, як за совітів, глушити?

З пошануванням
Гринь Волохатий

НА БАРИКАДАХ

Вшанували СВУ- СУМ

7 березня за ініціативи СУМ та підтримки блоку "Наша Україна" в Харкові на фасаді будинку колишнього оперного театру, що на вул. Римарській, 21, урочисто відкрито меморіальну дошку пам'яті діячів Спілки визволення України та Спілки української молоді, які стали жертвами судової розправи, що відбулась у цьому будинку навесні 1930 р.

Олександр Задорожний

Допоможіть селу!

Я селянин, якого наша „рідна" влада залишила без роботи, без здоров'я і робить все для того, щоб ми не посіяли ще й цього року та приповзли до неї на колінах просити шматок хліба. Не дІждеl

Я вже три роки воюю за землю та майно з „нашими" комуняками-перевертнями. Ми зараз об'єднуємося в комітет „Відродження" – це громадська організація сприяння культурному, духовному та економічному розвиткові Ізяславського району. Скоро в поле, а в нас немає коштів на придбання насіння, добрива та палива. А районні „товариші" нам кредитів не дають, бо в нас немає чого дати їм у заставу. От і заростає бур'янами наша матінка-годувальниця. Почув по радіо, що для малих сіл та районів якась американська організація видає гранти для розвитку аграрного сектору села. Чи не змогли б ви дати нам адресу тієї організації, щоб звернутися до неї по допомогу.

Микола Берлізов

Марять імперією

У Кіровограді посилилася кампанія за перейменування міста на Єлисаветград, яку ініціює російська громада. Назва Єлисаветград, очевидно, влаштовує й владу, адже місцеві газети та радіо від імені єпархії московського патріархату закликають перейменувати місто на честь святої Єлисавети. На українську назву, наприклад, Інгульськ грошей не вистачає, а на Єлисаветград – будь ласка. Це ж бо "історична" назва часів російської імперії. Хоча вчені дослідили, що з часу свого заснування поселення називалося Козачин. Україною, на жаль, керують ті, у чию свідомість в'їлося «всьо вєлікоє» так, що вони й досі не можуть його позбутися.

Валентина Рудь

Гуртуймося!

18 лютого 1804 р. Шіллер написав драму "Вільгельм Тель". Вона розповідала про напівлегендарного альпійського стрільця, який став символом незалежної Швейцарії. Образ Вільгельма Теля був використаний Шіллером, як об'єднуючий елемент. Такої особи тоді не вистачало Німеччині, у якій багачі збагачувалися, а бідні - біднішали. Тому свідома інтелігенція намагалася пробудити патріотизм у серцях німців. Але Німеччина перебувала у стані пошуку ще 60 років, поки не прийшов Отто фон Бісмарк.

Україна у XXI ст. переживає такі ж проблеми, як Швейцарія у XIV ст. і Німеччина у XIX ст. Влада повністю ігнорує інтереси свого народу. Ми мусимо об'єднатися навколо тієї особистості, яка забезпечить нам політичну, економічну та культурну свободу. В Україні є людина, яка може вивести її із занепаду за досить короткий час. Це – Віктор Ющенко! Виявім же йому нашу підтримку.

Назар Гуцул

Українки об'єднуються

Член Головного проводу КУН, голова ВЛУЖ Дарка Гусяк зустрічалася з жінками селищ Буча і Макарів, міст Біла Церква й Узин.

Під час зустрічей пані Дарка розповідала про діяльність ВЛУЖ, утвореної з ініціативи Конгресу Українських Націоналістів. Присутні цікавилися діяльністю Дарки Гусяк як зв'язкової Романа Шухевича. Під її керівництвом жінки Києвщини об'єднуються, утворюючи районні та міські осередки Всеукраїнської ліги українських жінок.

Марія Чепіжко

ЯК ЄЕПНУЛИ ЛУКУ

Так чимало білорусів називають свого президента – Лука. Тривалий час усі прихильники відродження імперії вихваляли лідера Білорусі Лукашенка, мовляв, він є справжній "інтегратор", об'єднувач так званого "пострадянського простору". Над усе хвалили його комуністи, бо Лука активніше за інших сприяв відтворенню "рівноправного союзу народів-братів". У цьому визначенні кожне слово – брехня. Проте Лука, плазуючи перед Кремлем, сподівався, всупереч логіці, що Москва ставитиметься до нього, як до рівного партнера, та ще й щось йому даватиме. Щось він у часи Єльцина за національне приниження білорусів та промосковський політичний курс таки отримував. Але так було поки до влади в Кремлі не прийшов чекіст Путін. Спочатку Путін запропонував Білорусі просто приєднатися до Російської Федерації шматками, себто, поділившись на шість областей, щоб назва Білорусь взагалі зникла з ужитку. Переляканий і обурений Лука тоді сказав, що так навіть Сталін з білорусами не учиняв. Але на той момент Лукашенко ще повністю не збагнув, чим може закінчитися для Білорусі та для нього особисто палка „дружба" з хижацькою імперією: дружив баран з вовком... Тому й поліз Лука разом з Кучмою і Назарбаєвим у ЄЕП – пішла отара до вовчої зграї. Кучмі (на жаль, не йому персонально, а всім нам) це коштувало Тузли, а Лукашенкові - шантажу з боку «Газпрому». Москва зажадала, щоб білоруси віддали їй свою газотранспортну систему за 400 млн. дол. (коштує вона - п'ять мільярдів доларів). Якщо Кучма віддав задурно українську газотранспортну систему Росії, то Лукашенко почав пручатися. За те, що Білорусь є стратегічним партнером Росії і одним із найактивніших прихильників ЄЕП, він вимагав продавати газ Білорусі за внутрішніми російськими цінами. Проте ціни на газ були навіть збільшені білорусам, а коли вони відмовилися такі ціни визнати, то їм просто припинили постачати енергоносії. І це за умов, що Росія майже безкоштовно використовує територію Білорусі для транзиту своїх товарів, газу й нафти до європейських країн, для розташування на білоруській території своїх об'єктів, насамперед, військових баз. Ось такий він - ЄЕП.

Здається, Лукашенко почав розуміти, до якої прірви він привів білоруський народ загравранням зі східним хижаком. Він став публічно обурюватися політикою Росії й поведінкою її президента Путіна. Виступаючи в прямому ефірі білоруського телебачення, Лукашенко сказав: „Якщо Путін хоче заробити, ми зберемо йому ці 200 млн. дол. за газ, відберемо в дітей і старих, але зберемо..."

Десять років Лука, догоджаючи Москві, русифіковував Білорусь, закривав білоруські школи, цькував білоруських націоналістів, а тепер його ставлять перед усім світом на коліна і вимагають ще й поцілувати московського чобота і визнати себе не президентом суверенної держави, а нікчемним холуєм. Вибір нині Лука має невеликий: або стати мовчазним і покірним рабом Путіна, виконуючи всі його примхи та забаганки, навіть максимально дикі й принизливі, або стати білоруським націоналістом. Москва вже відреагувала на слабкі спроби Луки протестувати проти її диктату погрозами на офіційному рівні. У ноті МЗС Росії є прозорі натяки, що в справі приєднання Білорусі до Росії Кремль може обійтися й без послуг Лукашенка. І якщо Москва раніше постійно показувала його як приклад іншим, у першу чергу Україні, то тепер там закидають білоруського президента болотом, шпетять, як школяра за „двійку". Лукашенко негайно став „поганим", щойно згадав про національні інтереси білоруського народу.

Москві не потрібні друзі, їй потрібні раби. Те, що сталося з Лукашенком після того, як він поставив свій підпис під угодою про ЄЕП – корисний урок для Леоніда Кучми, якщо він ще здатний вчитися. ЄЕП потрібен Росії не для того, щоб покращувати життя українців, білорусів та казахів (стверджувати таке може або невиліковний ідіот, або свідомий ворог своєї країни), а для того, щоб остаточно привласнити економіку й ресурси України, Білорусі, Казахстану. ЄЕП – то нове ярмо для усіх неросіян, нове рабство, - але давні злидні, давнє безправ'я, давня і знайома безвихідь. Такою ціною - ціною страждань для нас нинішні керівні злодії та бандити в Україні хочуть купити собі право й далі їздити на наших шиях.

Мирослав Плай

У МУТНІЙ ВОДІ РИБКІН ВОДИТЬСЯ

Екс-кандидат у президенти Росії І. Рибкін на шляху з Лондона до Москви несподівано знову зробив зупинку в українській столиці, щоб, за його словами, зняти непорозуміння довкола свого загадкового зникнення на початку лютого. Натомість, на прес-конференції 3 березня ц.р. в УНІАН він ще більше замутив воду в цій історії.

Згадаймо, сам Рибкін, коли знайшовся, спочатку заявив, що відпочивав у Києві. У Лондоні говорив, що його заманили до Києва під фальшивим приводом зустрічі з Масхадовим, викрали, "накачали" наркотиками і тримали в несвідомому стані.

Поки він приходив до тями на берегах туманного Альбіону, російська газета „Московский комсомолець" опублікувала статтю О. Хінштейна, депутата Держдуми, члена фракції „Єдина Росія" і комітету з питань держбезпеки, написану на основі начебто перехоплених телефонних розмов, і в якій автор висунув нову „вибухонебезпечну" версію: Березовський і українські друзі заманили Рибкіна в Україну, щоб убити його й у такий спосіб ударити як по Путіну, так і по Кучмі. Вочевидь, автор хотів поцілити найперше в „Нашу Україну", оскільки серед українських друзів Рибкіна – деякі депутати-нашоукраїнці та наближені до них люди.Таким чином, Росія могла підмочити репутацію небажаного для них В. Ющенка. Доказом вірогідності такого сценарію може слугувати те, як „дуже важливу і актуальну для себе тему" підхопили українські телеканали Медведчука, підливаючи оливи до вогню, що жаром полум'я обдав «Нашу Україну» та її лідера.

Роздмухати більший вогонь скандалу навколо нашоукраїнців, очевидно, не вдасться. Версію повністю відкидає жертва ймовірного вбивства. Більше того, Рибкін подякував українським друзям за те, що вони організували його попередню неофіційну поїздку, за гідну поведінку в цій історії. Це головна теза його заяви на прес-конференції.

Брифінг, який міг привернути увагу до проблеми прослуховування телефонних розмов українських депутатів та російських політиків, діяльності спецслужб, по суті, було зім'ято.

Спроби ще раз з'ясувати у Рибкіна, що ж насправді відбулося з ним у столиці України і хто за цим стоїть, успіхом не увінчалися.

Так і залишилось нез'ясованим: чи то Рибкін воду мутить, чи його в каламутну воду помістили...

Богдан Захаряк

ГЛУШАТЬ "СВОБОДУ"

Навколо української служби Радіо "Свобода" з'явилися нові закручені повороти. І, на жаль, перші (дай Боже, щоб останні) людські жертви.

Коротка хроніка. 28 лютого. ФМ-станція "Континент" починає трансляцію деяких передач Радіо "Свобода" на Київ. 1 березня. Керівники "Континенту" виступають із заявою, що ретрансльовані цією станцією передачі гостросполітичного змісту останнім часом глушаться. 2 березня. Сергій Шолох, який очолює "Континент", дає інтерв'ю, в якому розповідає про тиск на радіостанцію з боку осіб, причетних до СПДУ(о). 3 березня. Вранці під Полтавою гине в автомобільній катастрофі гендиректор ТРК "Юта" Георгій Чечик, який поспішав у Київ для підписання контракту з Радіо "Свобода" про трансляцію її програм. А вдень передавач "Континенту" без судової постанови вимкнено й конфісковано.

Ці репресії Сергій Шолох пов'язав з появою на "Континенті" Радіо "Свобода". "Зі мною зустрілися двоє – помічник депутата Шуфрича з СДПУ(о) і мій колишній адвокат. Вони сказали, що мені кінець, якщо я запущу в ефір "Свободу", - заявив С. Шолох перед від'їздом за кордон. Свої дії він пояснив безпосередньою загрозою його життю.

Чи правильно вчинив Шолох? Наступного дня, як уже було сказано, в автокатастрофі загинув гендиректор полтавського ТРК "Юта" Георгій Чечик. Можна було б повірити у "випадковість" цієї загибелі, коли б не чутки, що циркулюють у журналістських колах про те, що начебто всі керівники всіх ФМ-станцій України одержали на офіційному бланку настирливу рекомендацію про небажаність укладання ними угоди про трансляцію передач української "Свободи". Автокатастрофа, на думку незалежних експертів, поповнила ряд "загадкових" дорожніх пригод, у яких гинули знані політики, журналісти, бізнесовці та держслужбовці. Як встановлено вже слідством, Чечик перед зіткненням не гальмував, а це - стандартна ситуація для "загадкових автокатастроф", спричинених, на думку фахівців, сильним спрямованим електромагнітним імпульсом, який виводить на кілька секунд з ладу прилади машини і запаморочує свідомість водія.

Як стало відомо з поінформованих джерел, упродовж березня близько п'яти регіональних ФМ-станцій мали намір пустити в ефір передачі Радіо "Свобода". Чи наважаться вони на це тепер, після відключення "Континенту" і загибелі Чечика?

Не треба, втім, забувати й про інший випробуваний засіб у боротьбі зі "Свободою" – про глушилки. Згідно із заявами керівництва "Континенту", впродовж останнього місяця їхні передачі неодноразово заглушувалися за допомогою ввімкнення стороннього передавача на частоті радіостанції. Повідомлення про ввімкнення у регіонах глушилок на коротких і середніх хвилях, де транслюються передачі "Свободи", постійно надходять від її слухачів.

Державний департамент США рішуче викрив спроби української влади обмежити доступ громадян до незалежної інформації. Речник Держдепу Річард Баучер (помічник глави відомства Коліна Пауелла) наголосив: "Сполучені Штати з великим занепокоєнням спостерігають за спробами української влади обмежити доступ громадськості до незалежної інформації. Закриття радіо "Континент" та зняття з ефіру Радіо "Свобода", "Голосу Америки" та інших міжнародних радіомовлень – це наступ на демократію...".

Краще не скажеш. Але чи дослухається цього влада України, чи для неї переважить голос Кремля, чиї спецслужби і політтехнологи (як припускають незалежні експерти) беруть активну участь у наступі на українську "Свободу"?

Сергій Дехтеренко

Президент – символ Нації, а Кучма – її ганьба

Розмови про повернення вкрадених у народу заощаджень тривають вже не один рік. Так от: нічого з того не буде, бо злодійський режим не дбає про їх повернення. А ті 50 грн., якими влада хоче відкупитися, – то наруга над людьми. Я вже стільки за ними настоявся біля банку, але так і не отримав.

В Україні діє п'ята колона Москви – комуністи. Слухаю я їхні виступи й думаю: невже люди, які вважають себе психічно здоровими, можуть нести таку ахінею, та ще й сподіватись, що їм повірять? А вони ж щосили б'ють себе в груди і з піною на губах волають, що „только ми, комуністи, за народ, только ми за вас". Та згадаймо, що лише „ми, комуністи" не проголосували за резолюцію Верховної Ради по Тузлі. „Ми, комуністи" з незгасаючою ненавистю наскакують на В. Ющенка й патріотичні сили. Вони пішли навіть на об'єднання з Кучмою-Медведчуком, щоб не допустити всенародного обрання Ющенка президентом.

Можна зрозуміти росіян. Вони об'єднались навколо свого президента, навколо імперсько-шовіністичної ідеї й обрали до своєї Думи тих, хто буде й далі „мочіть чечєнов", „собірать зємлі", для кого „гдє русскій – там Рассія". А чи могли б ми об'єднатися навколо недолугого прислужника чужої держави, який і кроку не ступить без вказівки Путіна? Не повертається язик назвати його Президентом, бо Президент – то символ нації, гордість нації, честь нації. А Кучма – це ганьба нації і держави.

Та маємо дивитися в майбутнє. А це майбутнє – Ющенко. Маємо це розуміти. Маємо за це боротися.

Дмитро Площинський, м. Хмельницький

Не вір данайцям!

Так звана "більшість" ґвалтує волю народу. Конституційний Суд як найвища інстанція верховенства Закону виявився кишеньковим захисником існуючого режиму. Тепер тільки від результатів виборів Президента України в 2004 році залежатиме наше майбутнє. Україні потрібен Президент – патріот свого народу. На жаль, Л.Кучма і члени його команди чинять найганебніші вчинки.

У всіх регіонах України чиновники держадміністрацій використовують адмінресурс, щоб показати, що народу живеться все краще, що народ схвалює політреформи. Насправді український народ розуміє, що він є упослідженим, а політреформи потрібні тим, хто й надалі хоче панувати. Народу залишаються злидні, постійні нестатки. Безвихідь гонить мільйони громадян на заробітки за межі України.

Передвиборча боротьба набуває все жорстокіших форм. Влада застосовує найбрудніші технології впливу на громадську думку. Підкуп, шантаж, дезінформація і багато інших методів є в арсеналі дій влади.

Ось на Тернопільщині, де більшість населення підтримує "Нашу Україну" і Віктора Ющенка, провладні структури, щоб посіяти зерно недовіри до цього блоку підтримують видання двох часописів, начебто опозиційних до влади. Це часопис "Репортер", редактором якого є бізнесмен Орест Муц та часопис "Не здамось", редактор - Ярослав Демидась. Критичні статті тих часописів бувають досить цікавими, але разом з тим, вони прямо або в завуальованій формі шельмують "Нашу Україну" і її лідера. Ось іще приклад: псевдопатріотична політична партія "Рух-3", або "Рух за єдність", лідером якої є Богдан Бойко (до цієї партії приєдналися, здавалося б, патріотичні молодіжні організації "Тризуб" та УНА-УНСО). В їх програмних закликах та заявах стільки націонал-патріотизму, що дехто захоплюється. А разом з тим вони сіють недовіру до "Нашої України" і її лідера. Богдан Бойко навіть заявив, що висуватиме свою кандидатуру на Президента України. Доречним буде навести крилатий вислів: "Не вір данайцям!". Як і провокаторам, що продають себе, прикриваючись фіговим листом псевдопатріотизму.

Маємо скрупульозно аналізувати реалії сьогодення і оперативно на них реагувати. Від цього залежить - переможемо самі чи будемо переможеними.

Михайло Баканчук, м.Тернопіль

У СЕВАСТОПОЛІ НОВИЙ КОЛЧАК?

Здається, в Україні вже почали забувати про роль Чорноморського флоту Росії у спробах анексії українського острова Тузла. Отож, командувач ЧФ вирішив нагадати, для чого Росія утримує бухти й території у Криму. Свій виступ 23 лютого на урочистих зборах з нагоди т.зв. дня захисника вітчизни адмірал В. Масорін склав на основі листа... адмірала Колчака військовому міністру імперії від 16 березня 1917 року: „Пользуясь случаем сообщаю Вам, что на Черноморском флоте до сего дня не произошло никаких событий, нарушающих обычную жизнь флота, его подготовку и оперативную деятельность. Мне удалось сохранить доверие ... городского населения».

А далі додав, що одним із головних завдань сучасного Чорноморського флоту є збереження довіри до його вітчизни ветеранів та населення Севастополя. Тобто «охрана южных рубежей СНД» тепер із площини військової перейшла в ідеологічну. Але ветерани разом з трудовим населенням Севастополя не хочуть йти керівним ідеологічним курсом, накресленим у штабі ЧФ. Свідченням того був виступ на тих же зборах ветерана війни, Героя Радянського Союзу генерал-майора у відставці Віктора Калядіна, який заявив у відповідь російському адміралу, що ветерани вважають Колчака катом і, щоб більше ніколи не повторився 1917 рік, вони вимагають зміцнення національних Збройних сил України.

Крім того, газета «Флот України» напередодні цього „свята" оприлюднила ідеологічні устремління чорноморців. Найпопулярнішими на Чорноморському флоті, виявляється, є політичні сили й рухи РФ, які сплять і бачать Україну своєю губернією. Саме за ці сили чорноморці й голосували на виборах до Думи. А ми з ними, ставить резонно питання «Флот України», ходимо в одному строю!

Все це: виступ героя-ветерана, публікація у «Флоті України», а також жвавий інтерес присутніх на зборах до візиту головнокомандувача ВМС до США, викликало неприховану злобу новітнього Колчака. «Вот вам! Вот вам» - тикав у повітря дулі на банкеті увечері того ж дня російський адмірал у присутності цілої групи українських офіцерів і російського консула в Криму. І ніякої поваги командувача п'ятої російської флотилії до головнокомандувача виду Збройних сил незалежної України на її ж землі! Ці дулі - ото і є плата нашій державі й нашому народу за оренду бухт, за збитки, що несе Україна від тієї оренди.

Адмірала Колчака, як відомо, матроси вигнали з Севастополя, а більшовики пустили його тіло під лід сибірської річки. За спробу „сохранить доверие" імперії. А як закінчить адмірал Масорін?

Андрій Мирко

ТЕРОР ЧК ВІДРОДЖУЄТЬСЯ

Зелімхан Яндарбієв

Історія людства знає мало таких унікальних структур як ЧК, ГПУ, НКВД, МГБ, КГБ. Ленін називав ЧК „озброєним загоном партії". Цей „загін", натхненний гаслом вождя - „морально все, що служить справі пролетаріату", свідомо зробив засадою своєї діяльності нехтування офіційним законодавством на користь своїй власній ідеології, що не оприлюднювалась. У цій ідеології злочин розглядався, як один з методів досягнення мети, а політичне вбивство було улюбленим засобом розв'язання всіх проблем, згідно з умовиводом Сталіна: „Є людина – є проблема, немає людини – немає проблеми". Не лише на теренах СРСР, але й за його межами, в могилах лежать мільйони „розв'язаних проблем".

У надрах апарату НКВД-МГБ-КГБ існувало спеціальне управління, що відповідало за виконання смертних вироків за кордоном Радянського Союзу. На сумлінні (хоча яке там сумління?!) цього управління смерть Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Лева Ребета, Степана Бандери та тисяч інших представників нашого визвольного руху.

Щоразу, коли вбивць ловили, офіційні структури СРСР з обуренням відкидали всі звинувачення, навіть якщо вони були остаточно доведені. Останній раз їх спіймали після терористичного акту проти Степана Бандери. Докази німецької поліції були настільки неспростовні, що Кремлю нічого не лишилося, як визнати свою причетність до вбивства. Після цього Москва ніби вирішила не вдаватися до таких дій, і сьогодні російські органи про ту свою обіцянку наче не пам'ятають, принаймні так заявив керівник прес-бюро Служби зовнішньої розвідки (СЗР) Російської Федерації Борис Лабусов: „... ні СЗР, ні її попередниця – Перше головне управління КГБ СССР – такого не вчиняли з 1959 року (того року було ліквідовано за рубежем лідера українських націоналістів Степана Бандеру)". Злочинний вирок було ухвалено Верховним судом СРСР. Як запевняють нинішні керівники російських спецслужб, саме по загибелі Бандери було скасовано управління КГБ з виконання таких вироків. Однак це викликає обґрунтовані сумніви. Наприклад, убивство ідеолога чеченського національно-визвольного руху Зелімхана Яндарбієва відбулося на теренах держави Катар у Перській затоці вже після того, як у середині 90-х років XX ст. тодішній шеф СЗР Євген Примаков урочисто публічно пообіцяв, що ця служба більше ніколи нікого на території інших країн убивати не буде. Можливо, він сказав правду, але СЗР - то лише одна спецслужба Росії, а їх існує кілька. Приміром, керівництво ФСБ (до неї влилась більша частина колишнього КГБ) нікому таких обіцянок не давала...

Екс-полковник КГБ Олег Гордієвський, що втік із СРСР і нині мешкає в Англії, переконаний, що терористичний акт проти Зелімхана Яндарбієва – справа рук саме ФСБ.

Росія, все пов'язане з атентатом у Катарі, заперечує, але дещо змушена визнати. Три російські представники, яких затримала катарська поліція (із застосуванням зброї і фізичної сили), є кадровими офіцерами російських спецслужб. Про це сказав з офіційної трибуни міністр закордонних справ Росії Ігор Іванов. Але, як стверджує цей достойник, вони, себто російські агенти, опинилися в Катарі під час замаху на Яндарбієва „абсолютно випадково". Якщо Яндарбієва вбило ФСБ, то це означає, що Росія стає на шлях терору і політичних убивств, що ця держава й нині залишається тоталітарною, небезпечною для цивілізованого світу. Адже ідеологія нинішніх російських спецслужб не зазнала жодних змін від часів Дзержинського, Ягоди, Єжова, Берії. Останній шеф КГБ, призначений на цю посаду Горбачовим, колишній секретар обкому Вадим Бакатін назвав її ідеологією „чекізмом" і визначив так: „Чекізм" – це постійне, нічим не обмежене стеження і насильство над кожним, хто не вкладався в жорстку схему ідеології партії більшовиків. Це повне злиття ідеології спецслужби не з законом, а з ідеологією керівної партії".

Нині такою партією в Росії є партія Володимира Путіна, де переважають професійні чекісти... І саме до такої Росії намагаються приєднати Україну Кучма-Янукович-Медведчук...

Мирослав Плай

СВІТ МАВ СТАЛІНА, ГІТЛЕРА, ХУСЕЙНА. МИ КУЧМУ ... ЩЕ МАЄМО

Складається враження, що не тільки членам КС, а всім кучминим чиновникам закладено в мозок електронні чіпи і через досконалу комп'ютерну техніку певна рука керує ними наче роботами. Назва електронного чіпу – страх. Владний режим Кучми нервує, і щоб не втратити панівного становища, він не зупиниться ні перед чим. Охоплені жахом чиновники, виконають все, що від них вимагають, трощачи моральні засади, власну гідність і Конституцію. Влада розуміє, що наближається час, коли доведеться складати звіт перед українським народом за свої вчинки, які довели Україну до духовного, культурного й економічного спустошення. В пошуках спасіння кучмівські раціоналізатори породили, як їм здається, рятівну для себе паличку під назвою «Конституційні реформи».

Будучи ще прем'єр-міністром, Кучма плакав, що йому бракує повноважень, а коли став президентом, почав скаржитися, що йому заважає працювати ВР. Сьогодні він намагається влізти сам або загнати свого наступника в повну залежність від ВР. Бо це, мовляв, підсилить виконавчу владу. То, дозвольте запитати, він що, ідіот? Чи нас за таких має?

> За час правління Кучми і його опричників населення України зменшилось до 47 млн., 80% - перебуває на межі виживання. А скільки роз'їхалось по світу, втекло від кучмівського раю - ніхто не знає. Зруйновані або ледь жевріють наука, освіта, культура, традиції, церква, військо. А так звана багатовекторність, ЄЕПнутість, регулярні поступки Москві довели, що нас як незалежну державу в світі вже серйозно не сприймають. Для цивілізованих держав Україна – це Кучма, не розслідувані вбивства, мафія, корупція, шантаж, скандали, розвал економіки, боргові зобов'язання, політична невизначеність.

Україні сьогодні потрібний сильний президент. Це аксіома. Та це ми, законослухняні так думаємо. Проте маємо приклад, коли всупереч здоровому глузду і з грубим порушенням статуту СНД, Кучму було обрано головою того ж СНД, яким він з „успіхом" керує і за що розраховується територіями, водними просторами та іншим українським добром. Правда, в Кучми є пом'якшувальна обставина: так захотів „старший братан".

Чи буде агонізуючий, аморальний режим, підсилений московським нахабством керуватись законами, зважати на права, думку й інтереси народу? Вочевидь, що ні. Отже, під камуфляжем конституційних реформ відповідні клани під прикриттям політичних партій з гарними українськими назвами, таких як СДПУ(о), КПУ (тепер їх разом називають Кучмоністична партія України об'єднана – КПУ(о)), Партія регіонів України, Трудова Україна та деякі інші „об'єднані", шляхом певних оборудок надіються узурпувати владу на невизначений час. А чого чекати від узурпаторів - ми знаємо. Світ уже мав Леніна, Сталіна, Гітлера, Хусейна. Ми Кучму... ще маємо.

Насамкінець: Кучма часто вихваляється, що мітинги, демонстрації, акція „Повстань, Україно!" під гаслом „Кучму геть!" не можуть бути підставою для його відставки. Він, бачте, обраний всенародно, а ці мітинги всього-на-всього купки сепаратистів (так само він тлумачив і грузинські події). Невже він не тямить, що за кожним „сепаратистом" сім'я, родина, друзі, а це сотні-тисячі однодумців.

Цікаво, чи змінив свою думку щодо народних протестів Кучма, і як він себе почуває після виборів у Грузії?

Та як би правлячі клани в Україні не ставилися до подій у Грузії, мають затямити, що хоч їхній патрон, завдяки фальшуванню і підкупам, по комуністичній спині пролiз у президенти і називається всенародно обраним, знову таке нещастя народ не обере, бо це було б нещастям і катастрофою для України й української нації. Ми ж собі не вороги.

Маємо надію, що пророцтво нашого українського генія Тараса Шевченка про українського Вашингтона збудеться вже цього року. А ним може бути найавторитетніша людина в Україні, без перебільшення – надія української нації – Віктор Ющенко.

Ігор Ярема,
голова Дублінського
МО КУН, Львівська обл.

9 БЕРЕЗНЯ - 190 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

СВЯТІСТЬ ТАРАСА

Велич Тараса Шевченка – незбагненна. Свідченням цього є боротьба, що ведеться за нього і проти нього до цього часу.

Російські більшовики, почепивши на Шевченка ярлик «революційного демократа», ретельно деформовували його справжнє обличчя, приховували від народу поетові твори антимосковського спрямування.

Історія поховала більшовизм. Однак, облудне перелицювання Шевченка не тільки не припиняється, а, навпаки, стає все підступнішим. Надто багато в світі тих, кому вигідно, щоб ми й далі животіли «на нашій не своїй землі». Нашу державу намагаються заполонити не лише генетично модифікованими харчовими продуктами, а й не менш шкідливими ідеологічними концепціями, серед яких чільне місце відводиться новим фальсифікаціям у царині шевченкознавства. Зокрема перекручується Шевченкове розуміння Бога і святості.

Непохитна віра у Господа, палка любов і щира повага до Ісуса і його матері Марії були притаманні Шевченку протягом усього його життя. Інакше і статися не могло, адже він сам - пророк, посланник Божий до українського народу.

Про що б не писав поет, його завжди надихала думка про Бога.

Сам Бог витає над селом.
(“Княжна”)

Ідеал щасливого життя поетові уявляється так:

Жить би , жить та славить Бога
І добро творити,
Та Божою красотою
Людей веселити.
(“Княжна”)

Соратників по боротьбі за волю України поет закликає:

Свою Україну любіть.
Любіть її... Во врем’я люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.
(„В казематі”)

Можна тільки поспівчувати українським манкуртам, які, дорвавшись до державного керма, нещадно нищили й паплюжили все українське, та водночас змушені були вшановувати Тараса Григоровича: виголошувати на його ювілеях палкі промови, класти до підніжжя його пам’ятників вінки... Те ж саме доводиться робити й сьогоднішньому істеблішменту. Хоч вони з великим задоволенням випустили б на нього всю зграю піховшеків, джангірових і до них подібних підбріхувачів. Та цього аж ніяк не можна робити, - Шевченкова слава не дозволяє!

І все ж проти Тараса ведеться посилена і цілеспрямована боротьба. Особливо успішно це роблять церковники найрізноманітніших конфесій, чий Бог зовсім не схожий на Тарасового: УПЦ МП, протестанти всіх кольорів і відтінків. Їх представники намагаються прищепити українцям аполітичність і пацифізм, тоді як у себе на батьківщині вчать віруючих палко любити свою країну і вірно її захищати, бо так велить сам Господь...

Від релігійного дурману наш народ рятує його великий пророк. Його Бог – Бог великої Любові і водночас - Бог споепеляючого Гніву, самовідданої Боротьби.

У глибоко хвилюючій поемі Тараса Шевченка „Марія” перед нами постають незабутні постаті простих і разом з тим великих людей – Ісусової матері Марії та його названого батька Йосипа. Поет наголошує на тому, що тільки подвиг цих подвижників дав людству Месію. Часто сполучаючи їхні імена з епітетом „святий”, „свята”, автор переконливо показує, що справжня святість – то, насамперед, людяність, готовність допомогти ближньому, горою стати на захист знедолених.

Не од Сіона благодать,
А з тихої твоєї хати
Нам возвістилася...

Марія все зробила для того, щоб син її став непохитним борцем за високі ідеали, лицарем, здатним на самопожертву. І коли апостоли після страти вчителя злякалися і розбіглися, вона зуміла їх знову зібрати в один гурт і надихнути на боротьбу.

Василь Заєць.

Малюнок
Пилипа Шпильового

Дзвонкова криниця поета

25.06.1853 року Тарас Шевченко перебував у Межигірському Спасі. На чужині поет не раз згадував національну святиню в поезіях, листах: “Бачив у сні Межигірського Спаса і Дзвонкову криницю”... 1998 р. біля Дзвінків освячено меморіальний камінь - знак на честь перебування Кобзаря в Межигір’ї.

Крізь сльози
сміється, співа,
олюднена - грає на лицях!
Чарівна вода — Дзвонкова —
на сонці в душах іскриться.
В ній - небо Вітчизни, трава...
Блиск зброї, лицарів заповіти.
Душа Тараса жива —
для нас найрідніша на світі.
Я заслухався,
Я – завмер...
зерням тулюся до неї.
Я розумію тепер,
як виник міф
про Антея.

Олесь Дробаха

БУВАЛЬЩИНА

Під час слідства у справі Кирило-Мефодіївського товариства Шевченко тримався бадьоро, спокійно й весело. Одного разу перед допитом жандармський офіцер сказав йому:

- Господь милостивий, Тарасе Григоровичу, ось виправдаєтесь і тоді знову зазвучить ваша муза.

- А якій же біс завів мене сюди, як не ця чортова муза!

ПІСНІ ВОЛІ
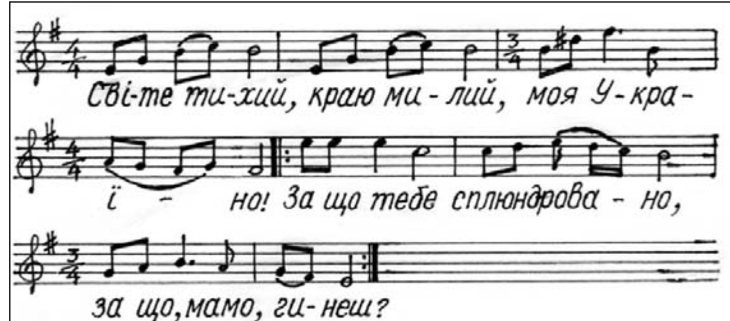
І нині, за буцімто самостійної України, справжній Шевченко заледве пробивається до народу. А тоді, наприкінці шістдесятих – початку сімдесятих, можна було за читання чи співання заборонених цензурою творів Кобзаря “загриміти до білих ведмедів”. Газета “Культура і життя” від 11 лютого 2004 року надрукувала добірку віршів Шевченка, які вилучалися з більшості радянських видань. А починається добірка славетною “Розритою могилою”. І пригадалося...

Вечір пам’яті Кобзаря в його музеї. У залі - яблуку ніде впасти. Я співав “Світе тихий, краю милий”. Це – покладений на музику нашими кобзарями уривок з “Розритої могили”, що завершувався словами “Панувала і я колись на широкім світі”. А я закінчив пісню “антирадянщиною”: “Помагайте, недолюдки, матір катувати”. Що діялось у залі! Тільки директорка музею помітно зблідла. Пізніше їй довелося виправдовуватися на Володимирській, у КДБ. Лише коли жінка показала їм радянський, але виданий для українців Канади та США “Кобзар” з повним текстом “Розритої могили”, їй дали спокій – за умови, що більше ніколи не запрошуватиме кобзаря Литвина до музею на Шевченківські вечори.

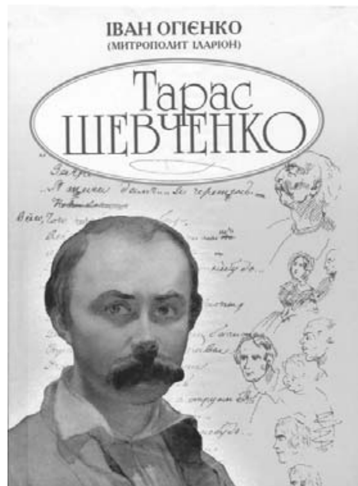
Микола Литвин

РОЗРИТА МОГИЛА

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?
“Молилася, турбувалась,
День і ніч не спала,
Малих діток доглядала,
Звичаю навчала.
Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,
Панувала і я колись
На широкім світі, –
Панувала... Ой Богдане!
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну,
Що, колишучи, співала
Про свою недолю,
Що, співаючи, ридала,
Виглядала волю.
Ой Богдане, Богданочку!
Якби була знала,
У колисці б задушила,
Під серцем приспала.
Степи мої запродані
Жидові, німоті,
Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі
Москаль розриває...
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає.
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та поможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати”.

ВИСПОВІДАВ ШЕВЧЕНКА

Нещодавно Шевченкіана поповнилась надзвичайно цінним виданням - книгою Івана Огієнка (митрополита Іларіона) “Тарас Шевченко” (К., 2003). Упорядкував її, написав передмову і прокоментував за рукописами славетного просвітителя-енциклопедиста доктор філологічних наук Микола Тимошик.

Ніхто із дослідників - вітчизняних і в діаспорі - не проаналізував так прискіпливо спадщину Т. Шевченка відповідно до автентичності, як автор цієї книги. І це вивіряння за оригіналами творів поета дає можливість віднайти уразливі місця сфальшованих рядків.

Напевно, митрополита Іларіона, професора теології, спонукав до такого аналізу не лише його високий духовний сан. Йшлося про християнські чесноти великого національного поета, якого ідеологи тоталітарного режиму наділили рисами “войовничого атеїста”. Ось чому монографічне дослідження “Релігійність Тараса Шевченка” стало, на мій погляд, одним з найважливіших розділів книги. Хоча з неменшою цікавістю читаються й розповіді про рукописи поета, перші видання його творів, збірку “Три літа”.

Іван Огієнко переконливо доводить, що “в світовій літературі ніхто зі світських письменників не перевищив Шевченкового релігійного стилю й змісту”. Усе народне життя відтворено в „Кобзарі” з погляду воістину віруючого християнина. Автор досить часто, як це властиво богомільним людям, вживає святочні слова: Бог, Господь, Божий, Святий, Пречиста тощо. Взагалі, в різних контекстах вони склали б, на думку Огієнка, чималий “курс морального богословія - як по-Божому жити на світі”.

Тарас Шевченко вихований був на Псалтирі - найпоетичнішій книзі світу, про що свідчить у своїй повісті “Княгиня”. Із псалтирних пісень, що їх він чудово перекладав, густо засіваєся святощами “Кобзар”. Адже релігійність - одна із ознак нашої нації. І, перейнявши нею свої творіння, Шевченко став народним поетом, оборонцем од панщини - самодержавно-кріпосницької чи колгоспної, борцем за Божу Правду.

За святую правду-волю
Розбойник не стане!–

нагадував він своїм опонентам, заступаючись за честь гайдамаків.

У “Кобзарі “ знаходимо чимало прикладів, коли вислів зі святочним словом освітлює дію, як вдало підмітив Огієнко, “збільшує щастя, визнає ніби вищий ступінь його”.

Ніби серце одпочине,
З Богом заговорить...

Водночас Т. Шевченко дотепно висміював безбожників. Згадаймо лишень його послання „І мертвим, і живим...”

І все те бачив, і все знаю,
Нема ні пекла, ані раю...

“Хто глибоко й по-синівському любить Бога, як рідного батька, - знаходить вдалу аналогію Огієнко, - той часом і поводиться з ним, як зо своїм батьком”. І нагадує, що у Псалтирі чимало Давидових скарг на Бога: чому грішники добре живуть і багатіють, чому множиться число ворогів... Зрештою, згадаймо, що навіть Ісус Христос впав у відчай на хресті /Мт. 27.46/: “Боже мій, Боже мій, - Нащо мене Ти покинув?”

Шевченко не ображав церкву. Він не любив тодішнє недолуге духовенство, що підтримувало царат у поневоленні народу.

На загальному релігійному тлі “Кобзаря” нарікання його автора на Бога, як пише дослідник, нагадують “старі латки на новому вбранні: вони і чужі, і непотрібні”.

Справді, слід раз і назавше збагнути-повірити, що Шевченко над усе любив Україну. І тому в розпуці вигукнув: “За нєї душу погублю!” Це гріх. Але його треба пробачити. Бо він - заради того, щоб дати людям волю. Одначе поет свідомий своєї хули, отже, боїться Господнього гніву. І сам себе картає, як на сповіді.

Бо лучче одурить
Себе-таки, себе самого,
Ніж з ворогом по правді жить
І всує нарікать на Бога!

А в хвилини провидіння він навчає-застерігає ще й тих, котрі чинять наругу над образом святим.

Бодай ті діти не росли,
Тебе, Святого, не гнівили,
Що у неволі народились
І стид на Тебе понесли.

Отак митрополит Іларіон у своєму актуальному дослідженні висповідав Великого Кобзаря, висвятив його геніальні творіння. Відтак захистив Т. Шевченка - нашого національного пророка, як справжнього християнина.

Іван Малюта

ТАК ХОТІЛОСЯ ЗАТРИМАТИ ТЕТИН ЛИСТОЧОК...

❮1

Але коли я в телефонній трубці почула її голос, всі сумніви розвіялися. За деякий час ми зустрілися. Коли я побачила пані Славу, мені здалося, що Бог повернув мені тата: настільки вони були подібні – і вигляд, і розмова, і навіть сміх. Зустріч була у нас вдома на Тернопільщині, де ми з чоловіком жили й працювали лікарями. Це був перший Великдень для пані Слави на Україні після довгих років еміграції. А потім пані Слава попрохала нас переїхати до неї в Київ, бо дуже потребує родини. Казала: „Рідний, як не заплаче, то хоч скривиться". Мала надзвичайне почуття гумору, яке не покидало її до останніх днів життя.

І вже в 1994 році я зі своєю родиною – чоловіком Степаном, сином Тарасом, донечкою Іванкою переїхала до Києва. Прожили ми разом в одній квартирі дев'ять років. Пані Слава любила нас всіх, старалася допомогти, чим могла.

Пам'ятаю наші спільні сніданки, вечірні обговорення новин за день, щонеділі – до церкви. Були хвилини, коли випадало трохи позгадувати минуле, дитинство…

Народилася пані Слава на Тернопільщині в селі Романівка Теребовлянського району в родині Юлії (дівоче прізвище Домбровська) і Йосипа Музики. Її мати була з сусіднього села Слобідка Струсівська, за кілька кілометрів від Романівки. Батько був головою братства в церкві. Односельчани його дуже шанували, часто приходили до нього за порадами. Недарма батька похоронили біля церкви, де ховали шанованих і побожних людей.

У родині Йосипа і Юлії було шестеро дітей: Михайло, Стефанія, Ганна–Євгенія (пізніше Слава Стецько), Ольга, Петро (мій батько) і Марія.

Згадувала пані Слава, що було в них велике господарство, поле, сад, пасіка. Все здобувалося працею рук, кожен у родині мав свої обов'язки.

Пані Слава розповідала: "Мене посилали пасти корови, а я брала із собою книжку і так зачитувалася, що забувала за корову, і тоді боялася йти додому, бо не знала, де та корова поділася…"

У батька пані Слави була дуже велика родина, багато двоюрідних братів і сестер. З теплотою згадувала вона ті далекі дитячі роки: зустрічі усіх на свята чи то в батьківському домі, чи в когось із родини, пісні, розмови.

Одного разу батько взяв маленьку Ганнусю з собою до Теребовлі, куди їхав у справах. Їхали підводою (фірою), в Теребовлі мав відвідати свою двоюрідну сестру. З дому взяли подарунки для неї зі свого господарства – щось було в мішку, щось у банках, була між тим і качка. Часто згадувала цей епізод пані Слава: "Як під'їхали вже до Теребовлі, зупинилися попри базар, батько мав ненадовго відійти й залишив мене саму на підводі. Спиталася: тату, а як хтось прийде і схоче ту качку купити, то що, продати? Продай, – каже. А за скільки? За два гроші (це дуже мало), – пожартував тато і пішов. Тим часом справді підійшла якась жінка і спитала, чи та качка продається і скільки коштує. А та качка трохи дивно так крутила головою, ну, думаю, продам її. Продається, – кажу, - за 2 гроші. І продала. За якийсь час надійшов чоловік, що продавав кольоровий вітрячок на паличці. І якраз той коштував два гроші. І я собі то купила. Було мені тоді років вісім чи дев'ять. Сиджу на підводі, вітрячок від вітру так гарно крутиться. Коли прийшов тато, питає мене, де качка? Продала,- кажу,- за два гроші. Ну і де вони? А от, купила собі, – показую вітрячок. Тато мене не сварив, не бив, але так на мене подивився, що я зрозуміла, що щось не дуже добре зробила. На цьому мої бізнеси скінчилися", - казала пані Слава і сміялася.

Такі хвилини відпочинку були рідкістю, і тому ми дуже їх цінували, бо переважно була праця й праця.

Пані Слава вставала дуже рано, організовувала себе до праці, писала, робила телефонні дзвінки, планувала день. У нас у квартирі ніколи не змовкав телефон, весь час хтось приходив або відходив. Бувало так, що ми вже втомлені ввечері, а пані Слава, здавалося, ніколи не має втоми. Жертовність, з якою вона себе віддавала кожен день, нас усіх вражала.

Коли пані Слава поверталася після закордонних відряджень, і ми зі Степаном зустрічали її в Борисполі, а потім їхали дорогою до Києва, то тітонька завжди казала: "Боже, як я люблю Україну. Звичайно, тут не є таке облаштоване життя, немає тих зручностей, які є на Заході, але я себе не мислю поза Україною!"

Як для неї багато значила Україна!

Часто я з пані Славою була поруч в поїздках Україною. Пані Слава, будучи Головою Конгресу Українських Націоналістів, відвідала всі області. Під час однієї такої поїздки стався цікавий випадок. Це було на Закарпатті, в Ужгороді. По закінченні конференції до пані Слави стала пробиратися інтелігентна на вигляд, літня жінка. Підійшла й каже: "Славця, ти мене пам'ятаєш, ми зустрічалися з тобою ? І називає рік, місце і ті події. Пані Слава дуже зраділа, впізнала її, назвала по імені. Виявилось, що це була італійка, звати її було Біанка. Що вона робила в Ужгороді, не пам'ятаю, можливо, відпочивала. Так ось вона побачила оголошення, що в Ужгороді буде Слава Стецько і прийшла на конференцію. При кінці короткої приязної розмови так стишено каже пані Славі: "Славця, але що ти себе так виснажуєш? Подивися, ти вже змучена, а ще стільки людей хочуть з тобою говорити, чи тобі то вже ТРЕБА? А пані Слава з усміхненим обличчям, ніби виправдовуючись, відповіла: "Біянко, це моє життя, я інакше не можу!"

Подорож Закарпаттям тривала близько десяти днів. Це була зима 1995 року. В готелях, де ми ночували, було так холодно, що часто ми лягали спати навіть не роздягаючись. Теплої води, звичайно, не було, деколи не було й холодної, досить важко було це виносити. А пані Слава ніколи не нарікала на труднощі, більше того, вона сприймала їх з притаманним для неї гумором. Чи виспалася, чи не виспалася - завжди була готова до виступів, прес-конференцій, прямих ефірів.

Вже на десятий день ми добралися до Чернівців, де мали переночувати в справжньому готелі. І що найголовніше, добратися до теплої води. Нас зустрів хтось із адміністрації, казав, що раді нас прийняти, що нас вже чекає вечеря і вибачався, що сталася якась аварія з комунікаціями, таке трапилося в них вперше, і тому саме в цей день в готелі немає води ...

Приїхавши до Києва пані Слава не зробила собі відпочинку, а зразу приступила до роботи. Взагалі її відповідальність і вимогливість, в першу чергу до себе, були взірцевими. Належала до тих людей, які не можуть постаріти, втомитися від життя, збайдужіти до сучасного. Казала: "Мемуари немає коли писати, дуже ще багато треба зробити".

Пригадую ще одну поїздку на південь України – до Мелітополя. Було спекотне літо, навіть повітря було гарячим. Ми йшли вулицями міста до місця проведення конференції. Вже дорогою нас перестрівали люди, переважно похилого віку, і висловлювалися образливо щодо Конгресу Українських Націоналістів, націоналізму і особисто пані Слави. Щось іронічно-принизливе спитала в пані Слави одна жінка. Пані Слава відповіла ввічливо, чемно, з гідністю справжньої Жінки. І сказала: "Мені шкода цих людей, вони не винні, вони є зле наставлені кимсь".

Це скоро підтвердилося. Біля самого будинку, де відбувалася конференція, стояли люди з транспарантами, плакатами. Зміст написаного був ворожим до Конгресу. Вся київська делегація зупинилася біля демонстрантів і зав'язалася розмова. З одного боку лунали образливі слова, вигуки, звинувачення, а з другого – доброзичливе відношення, пояснення, спроба порозумітися. Хвилин через 20 пікетники вже рвали свої плакати, просили в нас газети і дозволу зайти на конференцію.

Пані Слава мала велике вміння переконувати інших у тому, в що сама свято вірила. А вірила вона все своє життя у вільну, незалежну, багату й могутню державу Україну.

Таких мудрих, відданих і незрадливих синів і дочок так бракує Україні. Казала пані Слава про свого чоловіка Ярослава Стецька: "Так невчасно Ярослава не стало. Як він потрібен тепер!" Отак і пані Слава - так невчасно нас залишила!

І насамкінець, з дозволу моєї донечки Іванки, її спогад про пані Славу.

Запис у щоденнику.

Так час іде. Коли померла тета, я того до кінця не сприймала. Свідомо це знала, була на похороні, все бачила, але на той час мій мозок відмовлявся це зрозуміти і запам'ятати, взагалі зрозуміти, що когось не стало на цьому світі. Тета пішла в рай, я в цьому впевнена. Бог забрав її в свої володіння небесні. Зараз я дуже скучаю за тетою, мені її не вистачає. Не вистачає її доброти, допомоги, любові, ласки, жартів, вічного оптимізму. Зараз я тільки зрозуміла по – справжньому, що її вже нема з нами. Я зрозуміла, що її нема довго, від 12 березня, а я тільки зараз це зрозуміла. Зараз осінь. Листочки на деревах жовтіють, так, як людина старіє, і опадають, як людина вмирає. Мені б так хотілося затримати тетин листочок, хоч на деякий час в цьому світі з нами, як і кожна людина хоче затримати листочок її любимої людини.*

Леся Брацюнь
(дівоче прізвище - Музика)

На світлинах:

❖ **Ганна - Євгенія (Слава Стецько) – стоїть, зліва її мама Юлія і тато Йосип, у нього на руках сестра пані Слави - Оля, за ними стоять родичі. 1927- 1928 рр.**

❖ **Біля родинної хати з сестрою Олею і родиною її дочки Євгенії. 1999 р.**

❖ **Біля могили Йосипа Музики. Син Петро з дружиною Софією, двоюрідні сестри Марія Яворська та Іванна Мачай. 1988 р.**

❖ **Різдво 2003 року. Вертеп з церкви Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі** (останнє прижиттєве фото).

На першій сторінці:
Слава Стецько з внучатою племінницею Іванкою

* **тета - тітка**

"ОДНІЄЇ НОЧІ НАПАЛИ НА НАС БАНДЕРІВЦІ..."

Розповідь капітана Лептюхова

Був 1965 рік. Автор цих рядків викладав математику в класах, де навчалися солдати та офіцери, які до війни не встигли здобути середньої освіти. Серед учнів був і капітан Лептюхов. Між нами виникли приятельські стосунки. Він довіряв мені й одного разу розповів:

- Підрозділ наш, - говорив Лептюхов (він тоді був у званні лейтенанта), - неповною ротою зайняв собі під казарму клуб у Делятині, що біля Яремчі. А було це взимку 1947 року. Однієї ночі напали на нас бандерівці...

Капітан зробив паузу в розповіді, очевидно, чекаючи запитання.

- Ну й що, багато жертв було в бою? – поцікавився я.

- Ні. Бою, як такого, не відбулося. Вони безшумно зняли нашого вартового, ввійшли до казарми з автоматами напоготові і скомандували встати, підняти руки вгору. Повиносили з казарми наші автомати, гвинтівки, гранати, шинелі й посклададали на сани, запряжені кіньми...

- А що далі було? – запитую.

- Старший групи, що стежила за нами в казармі, звернувся до нас із промовою. Мовляв, хто хоче, нехай іде з нами визволяти народ з-під більшовицького ярма. А хто не хоче з нами, того сталінські комуністи згноять по сибірських тюрмах або пошлють кудись на смерть ні за цапову душу...

- А що далі?

- Побажали нам пробудитися від сплячки і стати мудрішими. Сказали, що совітській тюрмі народів все одно настане кінець. І зникли з казарми. Добре, хоч не позабирали взуття та гімнастьорки...

Олексій Гуменяк,
член КУН, м. Мукачеве

Яничарство по-херсонськи

Херсонські чиновники від освіти, на їхню думку, роблять усе для утвердження української мови на наших теренах. Автору цих рядків перед початком навчального року у міському управлінні освіти надали такі цифри: у Херсоні 70 загальноосвітніх середніх шкіл, 57 - з українською мовою навчання і 13 – з російською. Здавалося б, чого ще бажати. Але зайдіть в українську школу під час перерви - звучить російська. Вчителі в учительській між собою і з учнями спілкуються російською, позашкільна робота також - російською. З власного досвіду знаю, що російськомовні діти українською мовою добре розмовляють уже в другому - третьому класах, значно краще за вчителів, у яких внутрішній душевний спротив української мові.

У вузах Херсона випускників українських шкіл тринадцятий рік зустрічають російськомовні викладачі. Україномовних студентів більшість, але на це ніхто не зважає. Їхню мовну потребу зневажають, висміюють.

Неможливо купити в Херсоні українську книжку: художню, наукову, для малят, сучасний український правопис для першокласників. Садки українські є, школи також ніби є, а виховуються діти на російських книжках. Є прекрасні українські дитячі журнали: «Світ дитини», «Соняшник», «Барвінок», «Дзвіночок», але садочки їх не отримують по передплаті через брак коштів. Але ж на таку невеличку суму можна знайти спонсорів. Знайшов же їх голова міста В.Сальдо, подарувавши переможниці конкурсу "Міс Херсон" автомобіль.

Був у нашому місті "Будинок книги", і книжки там траплялись українські, а перетворився на хтозна що. Зате відкрито російський "Дом книги". Державного магазину "Українська книга" херсонська влада відкрити не спромоглася.

Депутати херсонської міської ради на чолі з попереднім мером М.Ординським проголосували за те, що в міськвиконкомі російська мова може бути другою офіційною. І от результат: ми до працівників міськвиконкому звертаємося українською, а чуємо у відповідь: "Я вас не понимаю. Говорите на русском". Але ж нинішній голова В. Сальдо за два роки навчився говорити українською. Посада змусила. Чому не поставити таким же чином вивчення державної мови в школах, вищих навчальних закладах...

Мова завжди була чинником політичним, її захист прирівнюється до захисту національних інтересів держави та й чинне законодавство зобов'язує державних службовців спілкуватися українською, бодай у робочий час. Отже, ті з них, що говорять російською, не просто нехтують чинним законодавством, вони нехтують національними інтересами держави, якій зобов'язані служити.

Потрібно на законодавчому рівні розробити механізм звільнення з посад таких „слуг народу". Це стосується і вчителів, які виховують манкуртів, яничарів та космополітів. Тут ідеться не про „полювання на відьом", а про захист національних інтересів.

Слід ввести поняття "українізація" в офіційний обіг та розробити чітку програму українізації. Держава будується, насамперед, у свідомості її громадян.

Тетяна Карпець,
голова секретаріату Херсонської ОО КУН

ВІДСТУПАТИ НЕ МАЄМО ПРАВА!

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Ширшає коло симпатиків нашого часопису. Свідченням тому – постійно зростаючий потік читацької пошти.

І в кожному з читацьких листів – біль небайдужих людей. Чому ж так сталося, що мріяли про незалежну державу, в якій український народ був би повноправним господарем на своїй землі, жив би заможно, а натомість отримали країну, де людей влада зводить до становища бидла, нівечить їхню душу? – запитують читачі. І самі дають відповідь: надто довірливими виявилися на зорі української незалежності, повіривши у патріотизм вчорашньої парткомноменклатури, яка миттєво, мов хамелеон, перефарбувалася у «жовто-сині кольори», залишившись при владі, створила для визиску народу ледь чи не середньовічну феодальну систему стосунків між «верхами» й «низами». Якнайкраще її охарактеризував К. Совбур з Василькова Київської області. За такої системи „заборонено бути індивідуальністю, мати власну думку і відчувати самого себе господарем власної долі. Натомість нам пропонують: будеш слухняним бидлом – матимеш бізнес, друзів, дамо віру, а на додачу й жінку... Підеш проти – втратиш все – навіть життя..." Читач правий. Але дедалі більше українців не хочуть так жити, усвідомлюючи, що 2004 рік – рік вирішальний у нашій долі. Цей рік – рік президентських виборів. Тож важко не погодитися з киянином П. Підлобним, який звертаючись у своєму листі до всіх нас, виборців, закликає, щоб нашим обранцем стала „та людина, той лідер, котрий вболіває за наш народ, а не за себе особисто чи за свій клан або бізнес..." Людиною з чистим сумлінням П. Підлобний вважає Віктора Ющенка.

У своїй заяві підтримують В. Ющенка і члени обласної спілки політв'язнів та репресованих Тернопільщини та сотні інших читачів з усіх куточків України. З ним вони пов'язують свою долю і сподівання на те, що зросте добробут народу, що Україна стане справді українською і правовою державою. Так має бути. І наші сподівання виправдаються, якщо ми - мільйон до мільйона - станемо пліч-о-пліч, скажемо тверде - „Ні!" нинішній антинародній і корумпованій владі. Відступати не маємо права! В ім'я майбутнього України, в ім'я наших дітей. Борімося й поборемо! – саме такий основний лейтмотив Ваших листів, любі друзі. Тож нехай Бог допомагає нам у святій справі.

Іван Хаджидер

Подарунок від Віктора Ющенка новооржицькій дітворі

Днями дитячий садок смт. Новооржицьке відсвяткував 25-річчя з дня заснування. З цієї нагоди новооржицьких дітлахів привітав лідер „Нашої України" Віктор Ющенко. Він передав подарунки майбутнім першокласникам – іграшки, букварі, збірники „Україна – наша Батьківщина", підручники.

Прес-служба Полтавської ОО „Наша Україна"

Ворожа зграя в Дергачах

На Дергачівщині лоб в лоб зіткнулись інтереси громади з дикою сваволею кланово-олігархічних сил кушнарьових, бандурок та інших. У чому ж суть цього протистояння?

У 70-х роках минулого сторіччя у великих яругах під Дергачами Харківським комбінатом упорядкування для потреб міста Харкова було відкрито полігон (звалище) твердих побутових відходів. Наприкінці 90-х років на нього звернули увагу так звані „нові українці". Полігон, що є монополістом в цій галузі виробництва на Харківщині, вони вирішили прибрати до своїх рук. За спиною працівників колективного підприємства "Харківський комбінат упорядкування" почалися „підкилимові" ігри. Насьогодні та земля (це 30 га) буцімто вже й не належить комбінату.

Упродовж 5 чи 6 років дергачівцям втовкмачувалась думка, що забруднення навколишнього середовища, то - вина полігону. Насправді ж у тому винна райсільгосппхімія, яка своєю безгосподарністю і довела Дергачівське довкілля, так би мовити, „до ручки". Чого тільки коштувала аварія 2 великих цистерн (120 т.) рідкого аміаку , що перекинулись, і вся ця маса пішла в землю. Між тим методи технічної експлуатації полігону – на рівні європейського стандарту, останні проби ґрунтових вод навколо усіх захисних споруд показали високу ступінь їхньої чистоти.

Щоб остаточно зламати опір колективу підприємства, „круті" вирішили діяти своїм, апробованим на всіх теренах України, способом. Райдержадміністрація своїм рішенням видала підставний фірмі право на користування землею комбінату і відкриття нового приватного полігону. Комбінат звернувся за підтвердженням своїх прав на землю до господарчого суду Харкова. Той не підтвердив прав комбінату на землю. Зіграло свою роль "телефонне право" і безпринципність суддів. Але комбінат не здався, справа пішла у вищі судові інстанції, на цей раз до Апеляційного суду. Не чекаючи його рішення, вдаючись до нахабства і підступності, сам губернатор дав „добро" на початок робіт. Робітники комбінату буквально кидались під колеса машин та екскаваторів, щоб не допустити сваволі, але „бєспрєдєл" все ж відбувся.

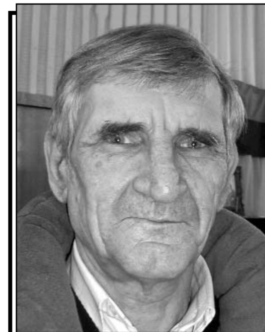
Разом з тим посилився тиск на людей з боку міліції, почастішали наїзди представників міністерства з надзвичайних ситуацій, працівників податкової служби області.

Але хай не чекають „нувориші", що люди здадуться. Своє право на нормальне людське життя у демократичній державі вони, якщо буде потрібно, будуть захищати методами, адекватними загрозі їхньому і їхніх родин життю. Бо перед нами - справді ворожа зграя.

Олександр Діброва, член КУН, м. Харків

Ніколи не забудемо

Книжку дубенчанина Миколи Оттова нещодавно благословила у світ Рівненська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів.

Микола Оттов

У передмові М. Оттов пише: «Недруги й досі історично волають: українські націоналісти – то бандити! Воно й не дивно! Російські окупанти після війни називали так литовських партизанів. У пору Празької весни чехи теж були для них бандитами. Угорці в 1956 році – бандити. В Афганістані душмани – бандити, в Чечні – бандити! Але жодна з цих країн не нападала на Москву, не проливала там невинної крові! Дуже хочеться, аби наша молодь зрозуміла: прості селянські хлопці та дівчата, які брали до рук кріса, просили у мами благословення і під гаслом „Україна або смерть!" йшли боронити рідну землю, не могли бути бандитами. Підступно полонені ворогами, з петлею на шиї, вони в останню мить свого життя вигукували: «Слава Україні!». Хіба здатен на це бандит?.."

До з'яви цього вкрай потрібного твору причетні редактори, журналісти часопису „Вісник Дубенщини" п. Лідія Шевчук та Наталія Ткач, художники Микола Василенко і Валерій Мудик, а ще Дубенська організація НСПУ, із якою пан Микола активно співпрацює. Благословив книгу і Левко Лук'яненко.

Безперечно, це неабияк окрилило автора. І ось перед нами 198 сторінок доволі високого поліграфічного рівня виданої повісті, розділи котрої промовляють також про незабутнє, про найсвятіше, про найсокровенніше: «Ромцьо», «Останній бій», «У катівні», «Війна», «Нові завойовники», «Різдво», «Сутичка з поліцаєм», «Повстанці», «Червоний Степан», «Незвані гості», «Криївка», «Знову гості...», «Трудармійці з Челябінська», «Виселення», «Етап».

Вже відбулося декілька презентацій. Особливо мені запам'яталася та, що проходила в читальному залі Дубенської районної бібліотеки. Присутніми були не лише студенти місцевого училища культури та інших навчальних закладів, а й колишні вояки УПА, політв'язні більшовицьких концтаборів, просвітяни, письменники, краєзнавці, педагоги. Мимоволі виступали сльози на очах, коли юні декламатори читали уривки твору...

Хорошу справу зробив Микола Оттов. І нехай тираж невеликий (всього тисяча примірників), але це доля тисяч і тисяч українців, які зазнали жорстоких репресій і голокосту в ті далекі роки від російських комуно-червонних та німецьких коричнево-фашистських поневолювачів. І про ті долі ми вже ніколи не забудемо.

Микола Пшеничний,
член НСПУ, депутат Дубенської міської ради

Ні! – сваваіллю військових чинуш

Всеукраїнське громадське об'єднання "Товариство українських офіцерів" на громадських засадах розпочало діяльність, спрямовану на боротьбу зі зловживаннями у Збройних силах України та правовий захист військовослужбовців і членів їхніх сімей. Про це йшла мова на прес-конференції, яка відбулася 4 березня ц.р. У виступах голови Товариства М.Хабарова, його заступників В. Савченка та М. Селюка наводились численні факти порушень справедливості й законності у військовому середовищі, найчастіше при звільненні зі служби та розподілі житла.

Інакше, як свавіллям військового чиновника, не назвеш багаторічне безпідставне переслідування начальником Чернігівського військового шпиталю полковником М.Вовком військового хірурга полковника О.Бугайова. Три роки тому хірурга звільнили з військової служби. І хоча рішенням військового суду Київського гарнізону в лютому 2003 р. його поновлено в правах, переслідування триває.

Фактом розправи з боку міністерських чиновників слід вважати звільнення з військової служби полковника С.Кашелохова, який навчався в США й отримав диплом за спеціальністю "Стратегія національної безпеки", має позитивні рекомендації, належний рівень знань та вільно володіє англійською мовою.

Тільки відчуттям безкарності можна пояснити дії начальника Дніпропетровського гарнізону Р. Нуруліна, який, у співучасті з військовими прокурорами, на власний розсуд у жовтні 2003 р. розподілив 20 квартир серед вищих офіцерів та генералів.

Не забуто в українському війську й такий метод розправи над неслухняними офіцерами, як використання військових лікарів-психіатрів. Саме за висновком ЦВЛК Міністерства оборони України капітана М.Харламова було визнано психічно хворим, непридатним до військової служби та звільнено за наказом Головкома ВПС ЗС України з військової служби. Цивільна спеціалізована психіатрична лікарня визнала капітана М.Харламова психічно здоровим.

По кожному з цих фактів Товариство надало безоплатну правову підтримку потерпілим. При об'єднанні відкрито громадську приймальню. Звернутися по допомогу можна за адресою: 01133 м. Київ, бул. Л. Українки, 26. Тел./факс: 254-47-18, e-mail: shtabtuo@i.com.ua

Діяльність Товариства є новим відрадним явищем у протистоянні соціально незахищеного військовослужбовця з „бєспрєдєлом" військового чиновництва під час так званого „реформування" Збройних сил України.

Богдан Захаряк

ДУМКИ З ПРИВОДУ

✳ Поляк, який не розмовляє по-польськи, то не поляк. Тільки той естонець, хто спілкується естонською. А українець, який не забув рідної мови? Правильно, український буржуазний націоналіст. Де ще у світі існує таке диво, як „буржуазний націоналізм"? У багатьох країнах світу була і є буржуазія, а „буржуазний націоналізм" – тільки в Україні. Все, що стосувалося української мови, культури, звичаїв народу, таврувалося цим словом. Українськими „буржуазними націоналістами" (за царя їх називали хохломанами, мазепинцями, сепаратистами, у радянські часи - бандерівцями, петлюрівцями, махновцями тощо) в усі часи були заповнені тюрми, місця заслання, а пізніше – концтабори.

Покарання за „український буржуазний націоналізм" було неминучим: від звільнення з роботи до смертного вироку. Сьогодні також, якщо ти симпатизуєш блоку „Наша Україна" В.Ющенка, на тебе дивляться, приблизно, як „Ленін на буржуазію" (національно свідому), особливо, якщо ти працюєш на підприємстві чи в установі, де керують соціал-демократи об'єднані або представники інших провладних партій.

Володимир Бренькач, м. Львів

✳ ...Виріс, вигодувався, вивчився в Україні, а розмовляє - російською: „Нє вйучіл ваш язик, но понімаю". Ми, виходить, поліглоти: знаємо російську, українську, інші мови. А вони – тільки російську, ще й, живучи на нашій території, нав'язують нам свою мову, душачи нашу. І ніхто їх націоналістами не зве. Чомусь серед націй, що є у світі, історія впродовж століть ловить націоналістів тільки серед українців?...

Ніна Дяченко, м. Київ

ТЕЛЕБАЧЕННЯ ДЛЯ ЙОЛОПІВ?

Якщо людина хоче зберегти нормальний інтелект і психічне здоров'я, то їй краще не дивитися канали телевізії, такі як УТ-1, 1+1 (за винятком окремих програм), «Інтер» та інші. Правдиву інформацію надає хіба що „5-й канал", який зараз судові органи закривають на користь примітивного телеканалу пана Табачука.

І справа не у його опозиційності. Як відомо, саме телевізія здебільшого формує настрої, смаки і характер мислення мільйонів людей. Судячи з того, що пересічна українська людина постійно бачить на своєму екрані тисячі вбивств, ґвалтувань, суцільне багатосерійне „мило", всілякі свята дубового „гумору", нескінченних пугачових, кіркорових, різних естрадних осіб з нетрадиційною сексуальною орієнтацією, „провідники" з Печерських пагорбів у Києві дуже хочуть мати в Україні тупий, корисливий, примітивний, інтелектуально обмежений народ з низьким рівнем культури, моралі, національної відповідальності. Адже над таким - не народом, а отарою з легко керованими елементарними рефлексами, легше панувати.

А чого українець не бачить на блакитному екрані? Він не бачить своєї історії. У той час, як у Росії екранізовано майже усю російську історію, а точніше російські історичні міфи, коли поляки, чехи, угорці, румуни відтворили засобами кінематографу всі героїчні сторінки свого минулого, українці не мають практично нічого. А між тим хіба багатосерійні телефільми про події 1917-1920 років на наших теренах, про військовиків-лицарів УНР і ЗУНР, про героїчну епопею ОУН-УПА, про гетьманів Сагайдачного, Дорошенка, Полуботка, про полководців княжої доби не знайшли би мільйони вдячних глядачів на українській землі?

А який захоплюючий історичний детектив можна було б зняти про добу Пилипа Орлика, про боротьбу за український флот у 1917-1918 роках і про створення Військово-морських сил України в 1991-1992... Про таке багатство сюжетів і тем міг би лише мріяти навіть Голівуд. Але нинішні керівники ТБ намагається переконати українців, що вони є народом без історії, а свою спрагу великого минулого мають втамувати російськими або американськими історичними серіалами.

Майже немає на телеканалах, що належать олігархам, пізнавальних програм, які робили б наших людей освіченішими та допомагали б краще орієнтуватися в реаліях сучасного світу. Нічого не пропонують ці телеканали українській інтелігенції. Телеолігархи замість творити національну систему телебачення, дедалі більше перетворюють наше ТБ на провінційну філію московського, як це й було за часів СССР. Понад те, намагаючись керувати симпатіями українських виборців на користь антинародного владного режиму, таке ТБ стає інтелектуально і морально отруйним. Принаймні, у рік президентських виборів усім порядним і відповідальним громадянам України варто добровільно запровадити для себе своєрідний „великий телевізійний піст", щоб очистити свій мозок і душу від телеотрути, захиститися від психологічного ґвалтування.

Микола Чорноморенко

ВІСТІ З "ГОВЕРЛИ"

Вже другий рік працює на курорті Моршин лікарня відновного лікування „Говерла", яка є центром реабілітації ветеранів ОУН-УПА. Історія її створення пов'язана з іменем Михайла Зеленчука (псевдо Деркач), що провів 11 років бойового підпільного життя в Карпатах, був учасником бойових операцій проти коричневих та червоних окупантів, мав два поранення і витримав мужньо 25 років знущання в концтаборі у Мордовії. Він першим проголосив ідею спорудження будинку відпочинку та реабілітації для ветеранів ОУН-УПА в Моршині, долучився до реалізації цього проекту. Будівля зводилась за рахунок пожертв, зібраних колишніми вояками, українською діаспорою та свідомими громадянами України.

Приїздять до цього центру, розрахованого на 75 місць, ветерани ОУН-УПА. В „Говерлі" високий рівень медичного обслуговування, завжди затишно. Все підпорядковано одній меті: щоб сивочолі вояки ОУН-УПА почували себе комфортно, набралися сил, підлікували своє здоров'я. І, головне, щоб відчували турботу про себе, як вдячність за їхню боротьбу, за те, що поклали у молоді роки своє здоров'я на вівтар служіння Україні.

Надія Кибич, м. Вижниця, Чернівецька обл.

ДЕ ЗНАЙТИ "ЯВІР"?

У газеті „Нація і держава" від 3 лютого я прочитав матеріал „Хор малоросів у погонах" з розповіддю про те, що наш військовий ансамбль в Іспанії виконував російські пісні. А чи могло бути інакше, коли в Україні (і в Запоріжжі зокрема) музичний ринок переповнений компакт-дисками, аудіо- та відеокасетами російських та російськомовних виконавців. А от українських - вдень з вогнем не знайдеш.

Хотілося б мати відеокасети з виступами квартету «Явір», гурту «Соколи», Павла Дворського, з піснями УПА. Однак їх у нас немає. У каталозі «Посилторгу» вони також відсутні. Тож звертаюсь до вас – допоможіть, щоб у нашому місті з'явились українські відеокасети.

Я хоч і російськомовний, але в душі – патріот і націоналіст. Я хочу спілкуватися рідною мовою. Українські пісні дуже в цьому допомагають. КУН має своїх представників у Верховній Раді, хай би вони порушили це, на мою думку, загальнодержавної ваги питання. Маємо чимало своїх талановитих артистів, а натомість російські посередності заполонили наш музичний ринок. Настала пора витіснити низькопробну російськомовну музику з українського ринку.

Іван Мінченко, Запорізька обл.

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Останнім часом у нашій державі частішають стають масові демонстрації та пікетування органів державної влади та місцевих органів самоврядування.

Стаття 39 Конституції зазначає, що "громадяни мають право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи й демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування". В українському законодавстві такі заходи регулюються законом "Про мирні зібрання громадян". Якщо ви як член організації чи просто громадянин хочете влаштувати демонстрацію чи пікет, то маєте знати, що...

ДЕМОНСТРАЦІЯ – це організоване, мирне масове проходження громадян з використанням державної символіки, плакатів, транспарантів, портретів по тротуару чи проїжджій частині вулиці (дороги), по визначеному її організаторами та погодженому з місцевими виконавчими органами державної влади маршруту, щоб привернути увагу вищих державних владних структур до вирішення нагальних проблем або задля прилюдного протесту проти рішень, заходів, здійснюваних державою.

НА МІТИНГУ можна використовувати звукопідсилюючу апаратуру, але відбуватися він може тільки у визначеному місці.

ВУЛИЧНИЙ ПОХІД - організований, з перервами для проведення мітингів, пікетувань, мирний масовий рух громадян по розробленому його організаторами та погодженому з місцевими виконавчими органами державної влади маршруту з тим, щоб привернути увагу державних владних структур до себе та своїх проблем.

АКЦІЯ - організована мирна масова дія протестного характеру (голодування, наметове містечко тощо) або без нього (автомотовелопробіг, благодійний культурний захід) групи людей, об`єднаних спільною метою.

Організаторами мирних масових заходів та акцій можуть бути громадяни України, не менше трьох осіб, яким виповнилось 18 років, а також іноземці та особи без громадянства, що перебувають на території України на законних підставах, не молодші 21 року. Не можуть бути організаторами мирних масових заходів та акцій особи, які перебувають під арештом, тримаються під вартою або у місцях позбавлення волі чи визнані повністю або частково недієздатними. Політичні партії, професійні спілки, громадські та інші організації також можуть виступати ініціаторами мирних масових заходів та акцій.

Повідомлення про проведення будь-яких мирних масових заходів та акцій подаються їх організаторами завчасно (не пізніше, ніж за 3 дні до вказаної у повідомленні дати проведення заходу) у письмовій формі до місцевих виконавчих органів державної влади чи місцевого самоврядування, на території яких планується їх проведення.

Організатори можуть не подавати письмового повідомлення, якщо брати участь у ньому буде не більше 50 чоловік. Повідомити про цей захід вони можуть напередодні в усній формі особисто чи по телефону.

Не подається письмове повідомлення, якщо пікетування здійснює громадянин одноосібно.

Повідомлення про проведення відповідного мирного масового заходу повинно виглядати так:

1. Мета, форма, місце проведення.
2. Час початку та закінчення.
3. Маршрут руху.
4. Передбачувана кількість учасників.
5. Максимальна інформація про організаторів.
6. Заходи по забезпеченню громадського порядку та безпеки; залучення працівників правоохоронних органів та швидкої медичної допомоги.
7. Дата подачі письмового повідомлення.

Якщо виконавчі органи державної влади вбачають у запланованих заходах та акціях порушення законодавства, вони звертаються до відповідного суду. У випадку, коли у триденний (після подачі повідомлення) термін організатори мирних масових заходів та акцій не отримали рішення суду щодо обмеження права на їх проведення, вважається що заплановані мирні масові заходи та акції є законними.

Проводити акції можна біля будівель державних установ (Адміністрації Президента, Верховної Ради України, дипломатичних представництв тощо, але не ближче як за 150 м від них. А біля будівель правоохоронних органів, прокуратури, органів місцевого самоврядування – не ближче як за 25 м.

І найголовніше – збори повинні бути мирними, без застосування зброї чи інших засобів, що можуть зашкодити здоров'ю громадян, адже в такому випадку акцію буде визнано незаконною, і вас мають право заарештувати.

Регіна Дацюк

65 РОКІВ тому, 18 березня героїчно загинув видатний український націоналіст Зенон Коссак

Якби Господь не дарував землянам таких людей, як Зенон Коссак, людство ніколи б не дізналося, що таке справжня велич духу.

Лицар найвищого ідеалу

Народився Зенон Коссак 1 квітня 1907 року в родині коваля у Дрогобичі. Зростав вродливим, веселим і привітним. Ще навчаючись у гімназії, Зенон активно працював у Пласті. У п'ятому класі вступив до Української Військової Організації. Свідомий того, що рано чи пізно йому доведеться потрапити до польської тюрми, готував себе до тяжких випробувань і тортур: займався гімнастичними вправами, надовго залишався у вогкій і темній коморі. Відслуживши у польському війську, де успішно закінчив старшинську школу, пам'ятаючи, що знання й навички воїна стануть йому у пригоді на шляху служіння Україні. Та не лише себе гартував і виховував Зенон, а й своїх молодших друзів, головним чином робітничу та селянську юнь, збираючи юнаків та дівчат для читання рефератів на історичну і політичну тему, проводячи з ними цікаві й повчальні заходи.

У лютому 1930 року Голова Проводу ОУН полковник Євген Коновалець затвердив склад Крайової Екзекутиви, до якої Зенон Коссак увійшов як бойовий референт.

Коли польська поліція спіймала українських бойовиків Василя Біласа та Дмитра Данилишина, які вчинили напад на польську пошту в Городку, до судової справи було притягнуто й Зенона Коссака як натхненника акції. Біласа й Данилишина засудили до смертної кари. Такого ж вироку Варшава вимагала й для Коссака, але не змогла довести його вини.

Не знайшли доказів проти Коссака й тоді, коли було вбито польського посла Голуфка, який, ненавидячи українців, ширив серед них ідею польсько-української угоди, чим дуже шкодив визвольній справі. Та цього разу тиск на суд з боку Варшави був настільки сильним, що 24 червня 1932 року натхненника терористичної акції було засуджено до семи років ув'язнення.

Але й у тюремній камері полум'яний націоналіст не витрачав марно часу - писав талановиті статті та розвідки для підпільних видань, студентських журналів, Літературно-наукового вісника. У львівській тюрмі Зенон Коссак став автором "44 правил життя українського націоналіста".

На волю Зенон Коссак вийшов восени 1938 року, у той час, коли весь світ жив передчуттям наближення світової війни. ОУН, втративши свого великого провідника Євгена Коновальця, переживала період організаційної та ідеологічної невизначеності. Зенон Коссак подався в Карпатську Україну, став ідеологічним і політичним референтом Карпатської Січі, проявив визначний талант політика й дипломата. Не було такої ділянки в державному будівництві Карпатської України, де б не доклав своєї праці Зенон Коссак. Коли обрані волею українського народу посли до першого сейму проголосили Акт державності, на кордонах молодої держави уже стояли угорські та польські війська. Президентом Карпатської України було обрано Августина Волошина. Карпатська Січ, яка стала армією нової держави, вирушила в бій з ворогами. На пропозицію гітлерівського уряду здатися без бою угорцям, Зенон Коссак відповів: "В українському словнику немає відповідника до слова „капітуляція"!

Нечисленні, погано озброєні загони січовиків, боролися до останнього. Десь біля Солотвина Зенона Коссака було взято в полон. Фашисти його негайно розстріляли. Один з бойових побратимів Коссака згодом писав: " ... Я був певний того, що його зір сягав і понад цю сторінку трагедії Срібної Землі. Він бачив завтрашню Україну. Його груди були сповнені гордістю за доконаний чин, одним з головних творців якого він був. А чин цей - міцно вбудоване кільце в нерозривний ланцюг змагу нації за її найвищий ідеал - за державу. І він вклав у цей чин свою особисту культуру, інтелігентність, свої знання. Віддав цілого себе - Вітчизні. Діяв для неї і загинув за неї. Увійшов у пантеон героїв, яких так багато зродив насичений кров'ю рідний чорнозем".

Василь Заєць

КРАСНЕ ПОЛЕ - ЧЕСТЬ, СЛАВА, ГОРДІСТЬ І БІЛЬ УКРАЇНИ

Народження Карпатської України - явище особливого значення. Конституційність утворення Карпатської України засвідчує рішення чехословацького парламенту (закон №328 від 22 листопада 1938 року) про розмежування влади між Прагою і Хустом. Перший Сейм Карпатської України 12 лютого 1939 р. проголосив утворення національної української держави, обрав своїм президентом Августина Волошина, затвердив організацію народної оборони „Карпатська Січ". Радість і надія охопила всіх українців далеко поза Карпатами. Але ненадовго.

На кордоні молодої держави загриміли угорські гармати.

15 березня 1939р. січовики зробили засідку колоні мадярської кінноти та мотоциклістів і після короткого бою відступили через нестачу набоїв. За свідченням штабного полковника мадярської армії, в Копані і на Красному Полі лягло п'ять тисяч січовиків, а мадярського війська - удвічі більше. То вже потім мадяри провели арешти, засадили в тюрми й розстріляли багато тисяч січовиків. Відданість, обов'язок, самопосвяту карпато-українського війська, а також трагізм тих часів донесли до нас стрілецькі пісні:

„Єднаймося, українці,
Єднаймося, брати!
Бо з трьох сторін надходять
На нас чужі кати.
З полудня йдуть мадяри,
З півночі йдуть ляхи,
З заходу пруться чехи,
За ними – словаки…

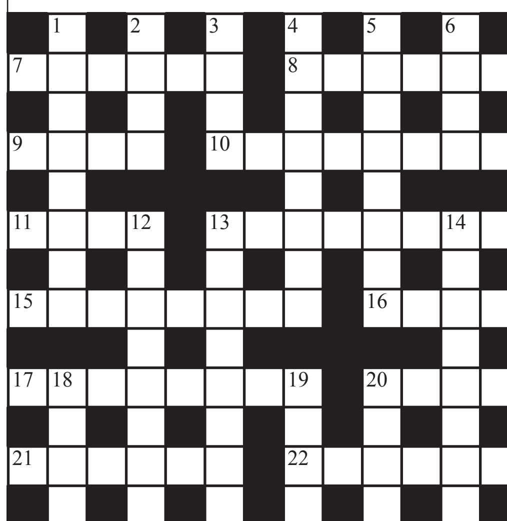
Січові стрільці, з благословення президента Карпатської України Августина Волошина, вчинили перший відчутний опір фашизмові на самому початкові Другої світової війни. За такий святий вчинок, комуно-московські «праведники» закатували президента в Лефортово.

Волошин був героєм і залишиться ним навічно.

Безперечно, явище Карпатської України і її воїнства – унікальне, і не лише в нашій, але й у світовій історії. То ж 65 - річчя Красного Поля зустрічаємо з поклоном і визнанням захисників Срібної землі - Карпатської України.

Олексій Гуменяк,
член КУН, м. Мукачеве

ХРЕСТІВКА

Горизонтально:

7. „Ой у лузі червона ... похилилася" (гімн УСС). 8. Безвірник. 9. „ ...Моргана" (повість М. Коцюбинського). 10. Жінка Миколи у творі „Микола Джеря". 11. Випадає, переважно, зимою. 13. Укр. дивізія, розбита в битві під Бродами. 15. Прізвище митр. Мстислава (УАПЦ). 16. Голова волосної управи в Західній Україні (до 1939 р.). 17. Наталена ... (укр. письменниця). 20. Півострів на Чорному морі. 21. Західно-українське плем'я. 22. Родиме село М. Черемшини.

Вертикально:

1. Український кіноактор у США. 2. Міць. 3. Над цією рікою - м. Бонн. 4. Герой пісні „За Сибіром сонце сходить". 5. Місто Житомирської обл. 6. Полон (турецьке). 12. Ім'я філософа Сковороди. 13. Оборонець на „Варшавському процесі". 14. Поема Т. Шевченка. 18. Частина сокири. 19. Укр. книгарня у Монреалі. 20. Її столиця - Гавана.

Відповіді до хрестівки з № 8

Горизонтально: 1. Київ. 6. Десна. 9. Оксія. 10. Куліш. 11. Гомін. 12. Назар. 13. Листя. 15. Одра. 17. Опис. 18. Друг. 20. Січ. 21. Спас. 23. Яси. 25. Ігор. 28. Ярлик. 31. Шум. 32. Пес. 33. Горда. 36. Анна. 38. Лад. 39. Вовк. 40. Зоя. 41. Мина. 43. Вода. 45. Хата. 47. Архів. 50. Комір. 51. Месть. 52. Мороз. 53. Принц. 54. Храми. 55. Ясла. **Вертикально:** 1. Крути. 2. Вишня. 3. Кобзар. 4. Острог. 5. Тягар. 6. Дума. 7. Сеноп. 8. Атлас. 13. Лисянка. 14. Тис. 16. Аси. 17. Очі. 18. Дир. 19. Уми. 22. Аршин. 24. Стир. 26. Густо. 27. Рудаков. 28. Яма. 29. Літа. 30. УПА. 34. Оси. 35. Два. 37. Аза. 38. Лях. 39. Вир. 41. Максим. 42. Німець. 43. Волох. 44. Думка. 46. Альпи. 47. Армія. 48. Ікона. 49. Осли.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор
Микола Гук

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81